

Tisztelt tanári kar, kedves diáktársak!

Most kifejezetten azokfelé szól a búcsú, akik itt együtt voltunk az elmúlt 6 évben. ha egyetlen rövid mondatot mondhatnék, az lenne, hogy Tekintsetek felfelé! De nem csak egy rövid mondatra kaptam felkérést ezért folytatom. A tablónkon a fő lépcső legfelső részének díszes mennyezete látható, egy olya minta amire talán már mindannyian néztünk, de nem mindannyian „láttuk”. Lehet van olyan, aki évek óta itt van s nem nézett eddig fel rá, de az is lehet, hogy felnéztünk már rá, de a látott minták nem maradtak meg az emlékezetünkben. Az elmúlt években ezeket tanultuk: „felnézni” és „látni”.

Felnéztünk tanárainkra, a felettünk járó évfolyamokon lévő diáktársakra, lelkészeinkre, s mindig azon voltunk, hogy tanuljunk az előttünk lévő példákból, s kitudja, talán mi is példává váltunk. Remélhetőleg persze pozitív példává. Hálásak vagyunk azokéért, akiknek a példájából tanulhattunk, legyen szó tanárról vagy diáktársról. Magam részéről elmondhatom, hogy volt közötetek olyan, akinek a magatartása, munkamorálja, szolgálatkészsége példa volt számomra.

A felnézést ugyanakkor tanulni is kell. Gyakoroltuk a mélypontokon, amikor már csak egy éjszaka volt tanulni, de úgy éreztük nem tudunk semmit, vagy amikor egy vizsgára már negyedik alkalommal kellett bemenni. S felnézni tanultunk akkor is amikor az egyéni életünket érte valami, ami váratlanul teljesen maga alá gyűrt. Ezekben a pillanatokban nem voltunk egyedül, együtt voltunk, s emlékeztettük egymást: néz fel és kérd Isten segítségét. Felnézni Istenre, egy olyan dolog, amiről sokszor megfélemedezünk, pedig annyi alkalommal érezhettük eddig, hogy Istentől jön a gondviselés.

Megtanultunk látni is: látni egy-egy igének a mélyebb tartalmát, egy-egy teológiai gondolatnak a háttérét. Mindehez hozzá segítettek önök, akik tanáraink voltak. A kurikulumon túlmutatóan tudásuk és élettapasztalataik által tanítottak, hogy hogyan lássuk ezeket a dolgokat, hogyan nézzünk az előttünk álló szolgálatokra.

De talán a legfontosabb, hogy elkezdtek megtanulni látni egymást. Láttuk, ha valaki segítségre szorult, magányos vagy elkeseredett volt, s erőnktől függően igyekeztünk segíteni, ahol azt szükségesnek láttuk. Lehet nem láttunk mindig mindent jól, vagy nem láttuk igazán egymást, egymás álláspontját vagy állapotát. Valószínű ilyenkor inkább csak saját problémáinkat néztük. Ha néha nem voltunk emiatt jó társak, vagy rossz meglátásaink miatt butaságokat csináltunk, akkor ezekért elnézést kérünk.

A teológiára érkezve legtöbben a földre szállt menyországot várják, de érezzük, hogy ami itt megvalósul az messze áll attól. Az első akadály egyből bennünk a lustaság, önzőség és nagyravágyás, s külső akadályként ott van, hogy a másik ember is ugyan olyan tökéletlen, mint mi. De ha már látjuk ezeket, látjuk egymást és oda figyelünk, máris jobb az itt lét, a közös munka, együtt élés és szolgálat.

Jó néhány napja már szinte mást se csinálunk, csak búcsúzunk. A búcsúzkodásnak pedig számtalan formája lehet, s ez függ attól, hogy kitől vagy mitől búcsúzunk. Búcsút vettünk énekelve tanárainktól, s most feltesszük a kérdést, hogy kitől és mitől kell még búcsúzni?

Először is mitől? Egy helytől, ahova egykor izgatottan érkeztünk és lelkesedéssel kezdtük el felfedezni. Egy intézménytől, ahol az első naptól a „tiszteletes első évfolyam” megszólítást megkaptuk, de nap mint nap tennünk kellett azért, hogy a „tiszteletes ifjúság” részei maradhassunk. Egy intézménytől búcsúzunk, aminek részesévé válni kiváltság volt számunkra, s mely folyamatosan azért munkálkodott, hogy mi ezen a napon itt állhassunk, várva, hogy holnap megtudjuk, ki hol fog szolgálni.

Másodszor pedig kitől búcsúzunk? Az hiszem első sorban évfolyamtársainktól, akikkel az előfelvételi tábor első napján már megismerkedtünk, azóta pedig egyre közelebb kerültünk egymáshoz, rengeteg közös élményt szerezve. De búcsúzunk tanárainktól is, akik legjobb tudásuk szerint próbáltak tanítani, neveltek. És búcsúzunk töletek, diák társainktól. Nektek sok erőt, sok kávé és még több kitartást kívánunk. Még van egy néhány jegyzetünk, amit majd jövőre elkértek, de reméljük az elmúlt években többet is tudtunk adni, mint egy-két jegyzet.

A reménységünk az, hogy mindez most nem lezárul, hanem csak egy új szakaszhoz ér, mint ahogyan gyakornokság alatt is már a gyülekezetekre kezdtük irányítani a figyelmünket, de a kapcsolat megmaradt. Hat hét után is haza jöttünk- testvérek közé. Az újra találkozás öröm volt, az együtt töltött idő pedig lehetőség, hogy megosszuk tapasztalatainkat.

Adja Isten, hogy amikor ez után találkozunk, igazán „lássuk” egymást, s ha csak pár percre futunk is majd össze, akkor is az az idő örömteli pillanat legyen majd.

Nézetek felfelé, s hogy QuoVadis mostani számából idézzek: „Néha próbáljátok meg élvezni is”!

Nagy Bence (MA másodéves végzős hallgató)